

Hồi 8

Kim Tiền Bang Chủ

Dương Thiên đi rồi, ánh sáng ban mai cũng đã chiếu vào cửa sổ. Thượng Quan Tiểu Tiên nhìn Mặc Bạch, Vệ Thiên Bằng, Tâm Cô và Thiết Cô ngã nằm trên mặt đất, lả bả:

- Nơi này xem ra đích xác là rộng rãi quá ...

Ánh ban mai chiếu lọt vào cửa sổ, đêm nay tuy dài, nhưng cuối cùng cũng đã trôi qua.

Thượng Quan Tiểu Tiên cúi người xuống lắc nhẹ thân hình của Diệp Khải Nguyên, dịu dàng nói:

- Trời đã sáng rồi, nhà người còn chưa chịu dậy sao ?

Diệp Khải Nguyên rên lên một tiếng, rồi mở to mắt ra, ngơ ngác đưa mắt nhìn khắp nơi, mơ hồ muốn vùng đứng dậy nhưng lại ngã xuống. Toàn thân Diệp Khải Nguyên một chút khí lực cũng chẳng còn.

Thượng Quan Tiểu Tiên nhìn Diệp Khải Nguyên, ánh mắt tràn đầy vẻ thông cảm hỏi:

- Người không thoải mái ?

Diệp Khải Nguyên gật đầu, gượng cười nói:

- Ta dường như bệnh rồi.

Tiểu Tiên hỏi:

- Bệnh gì ?

Diệp Khải Nguyên đáp:

- Bệnh ngu !

Tiểu Tiên cười cười nói:

- Ngu cũng là bệnh hay sao ?

Diệp Khải Nguyên gật đầu:

- Không những là bệnh, hơn nữa còn là loại bệnh rất lợi hại.

Tiểu Tiên lại cười hỏi:

- Làm sao lại có loại người chết vì ngu được ?

Diệp Khải Nguyên than thở đáp:

- Ta vốn cũng không tin, nhưng bây giờ mới biết trên thế gian này kẻ chết vì ngu dường như không ít.

- Người sợ chính người cũng chết vì ngu à ?

Diệp Khải Nguyên trả lời:

- Ta đã mắc bệnh đó quá nặng rồi.

Tiểu Tiên than thở:

- Kỳ thực người không ngu đâu, chẳng qua tâm thái mê muội một chút mà thôi.

Diệp Khải Nguyên gượng cười nói:

- Nếu tâm không mê sao ta lại bỗng con búp bê của người khác.

Tiểu Tiên thốt:

- Đó không phải là con búp bê đất, mà là Bảo Bảo ngoan, Bảo Bảo tốt của ta.

Diệp Khải Nguyên lắc nhẹ đầu:

- Nó hình như không được ngoan, nó biết cắn người !

Tiểu Tiên cũng cười nói:

- Nhưng nó lại không muốn thật cắn chết người, nếu không thì không cần đợi đến chết vì ngu, mà đã bị chết vì độc rồi.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Khi người giao nó cho ta, không phải đã vặn cơ máy trong bụng nó hay sao ?

Tiểu Tiên đáp:

- Nhưng không hoàn toàn vặn hết, mà chỉ mở một nửa.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Khi ta nhìn thấy Đinh Linh Lâm ngã xuống, trên tay vừa dụng lực, cơ máy bật mở hoàn toàn ngay.

Tiểu Tiên cười nói:

- Nó tuy có chích đốt người một chút, nhưng người cũng đã báo thù rồi.

Y thị chỉ con búp bê đất vỡ nát trên mặt đất, nói:

- Người xem, nó bây giờ há không đã bị người ném vỡ rồi hay sao ?

Diệp Khải Nguyên không đưa mắt nhìn con búp bê.

Nếu có mấy người chết ở bên cạnh, không ai lại nhìn con búp bê đất cả.

Nhìn thi thể trên mặt đất, Diệp Khải Nguyên nhin không nổi, thở dài nói:

- Xem ra quả thật người không hổ thẹn là nữ nhi của Thượng Quan Kim Hồng và Lâm Tiên Nhi.

Thượng Quan Tiểu Tiên thốt lên:

- Thế à ?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Tâm địa độc ác của Lâm Tiên Nhi, thủ đoạn nham hiểm của Thượng Quan Kim Hồng, cả hai loại ưu điểm này một mình người chiếm trọn cả.

Tiểu Tiên mỉm cười:

- Người từ từ rồi sẽ phát hiện ra, ta còn rất nhiều những ưu điểm khác.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Lúc này ta chỉ muốn hỏi người một câu thôi.

- Người hỏi đi !

Diệp Khải Nguyên chăm chăm nhìn Thượng Quan Tiểu Tiên :

- Người có phải là người không ?

Thượng Quan Tiểu Tiên vẫn không thay đổi sắc mặt, mỉm cười nói:

- Đương nhiên là người, là nữ nhân, hơn nữa còn là một nữ nhân rất ưa nhìn.

Diệp Khải Nguyên lạnh lùng nói:

- Chỉ đáng tiếc ta thấy người lại không giống người, con người không gây ra những chuyện như vậy.

Tiểu Tiên hỏi:

- Chuyện gì ?

- Người muốn hại ta, ta hiểu rõ. Tại vì người muốn báo thù, vì ta là đệ tử của Thiên Địa Nhất Đạo.

Tiểu Tiên cười cười :

- Điều này thật là phù hợp.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Nhưng những người này lại hoàn toàn vô thù vô oán với người, tại sao người lại muốn giết bọn họ ?

Tiểu Tiên đáp:

- Vì một vật.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Vật gì ?

- Người thấy đây là gì ?

Thượng Quan Tiểu Tiên đưa ra một vật giống vàng bóng, lấp lánh kim quang.

Diệp Khải Nguyên đáp:

- Đây là một văn tiền.

Tiểu Tiên hỏi:

- Tiền gì ?

- Kim tiền !

- Người có thấy chữ trên đồng tiền ấy không ?

Diệp Khải Nguyên đương nhiên nhìn thấy, trên đồng tiền có bốn chữ:

"Dịch quỷ thông thần"

Một luồng dương quang ngoài cửa sổ rọi vào, chiếu đúng ngay trên đồng kim tiền này.

Trong ánh mắt của Thượng Quan Tiểu Tiên cũng đang lấp lánh, nói:

- Tiền có thể sai quỷ, cũng có thể mua thần. Người dần dần rồi cũng sẽ phát hiện ra, trên thế gian này không có vật nào tốt hơn tiền cả.

Diệp Khải Nguyên cũng rất xúc động thốt:

- Đây chính là tiêu chí của Kim Tiền bang năm xưa.

Tiểu Tiên gật đầu:

- Kim Tiền bang là do Thượng Quan Kim Hồng sáng lập, ta đúng là nữ nhi của ông, năm xưa phụ thân ta dùng kim tiền làm tiêu chí, lại lấy Cử Nguyệt làm hiệu, ý muốn nói nếu có kim tiền, có thể thấu suốt không những chỉ một mặt trăng.

Diệp Khải Nguyên than thở:

- Thật là rất phù hợp !

Tiểu Tiên nói:

- Thượng Quan Kim Hồng tuy chết rồi, còn ta thì chưa chết.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Vì vậy người muốn trừng chấn Kim Tiền bang ?

Tiểu Tiên đáp:

- Ta ít nhất cũng không thể đứng nhìn Kim Tiền bang bị hủy diệt như vậy.

Diệp Khải Nguyên lại hỏi:

- Chuyện này người đã tính toán rất lâu rồi phải không ?

Tiểu Tiên cười nói:

- Không những đã tính toán từ lâu, hơn nữa tính toán rất tốt.

- Ngay Dương Thiên cũng bị người mua chuộc luôn hay sao ?

Tiểu Tiên đáp:

- Hấn vốn là con hồ ly, hồ ly biết bay.

Diệp Khải Nguyên thêm:

- Không những biết bay mà còn biết cắn người, chuyên cắn bằng hữu.

Tiểu Tiên cười thốt:

- May mà ta không phải là bằng hữu của y.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Người là gì của y ?

Tiểu Tiên đáp:

- Là chủ nhân, là bang chủ của y.

Diệp Khải Nguyên giật mình nói:

- Người đã là bang chủ của Kim Tiền bang rồi hay sao ?

Tiểu Tiên hãnh diện gật đầu:

- Sự nghiệp của phụ thân, há không do nhi tử kế tục sao ?

Diệp Khải Nguyên nhin không được, hỏi:

- Ngoài Dương Thiên ra, Kim Tiền bang của người còn có ai ?

Tiểu Tiên đáp:

- Đông không sao đếm xuể, nhưng kẻ thân cận chỉ có sáu người.

- Sáu người ?

Tiểu Tiên gật đầu:

- Quy chế của Kim Tiền bang vốn có Lưỡng đại hộ pháp, Tứ đại đường chủ.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Ta chưa nghe ai nói năm xưa Kim Tiền bang có quy chế này.

- Vì đây là quy chế mới định ra.

Diệp Khải Nguyên lại hỏi:

- Ai định ?

Tiểu Tiên đáp:

- Ta !

Diệp Khải Nguyên chỉ gượng cười.

Tiểu Tiên lại nói:

- Bây giờ ta đã tìm ra đủ Tứ đại đường chủ, Dương Thiên là một trong số đó.

- Còn ba người kia là ai ?

Tiểu Tiên cười bí mật đáp:

- Sau này người sẽ từ từ biết ra.

- Bây giờ ta đoán không ra sao ?

Tiểu Tiên thản nhiên nói:

- Người có nằm mơ cũng không đoán ra được.

Diệp Khải Nguyên lại thở dài hỏi:

- Còn Lưỡng đại hộ pháp ?

- Lưỡng đại hộ pháp giống như hai cánh tay tả hữu của ta, ta đương không thể thu nạp qua loa đại khái được.

Diệp Khải Nguyên chợt nói:

- Vì vậy người mới chỉ tìm được một người.

Tiểu Tiên càng cười bí hiểm:

- Bây giờ ta đang tìm người thứ hai.

Diệp Khải Nguyên hồ hững hỏi:

- Ai ?

Tiểu Tiên giọng kiên quyết:

- Người.

Diệp Khải Nguyên không hề có vẻ ngạc nhiên, chỉ cười lớn.

Tiểu Tiên nói:

- Ta không phải là nói đùa, chỉ cần người đáp ứng, người sẽ là đệ nhất hộ pháp của Kim Tiền bang.

Diệp Khải Nguyên cười đáp:

- Ta nếu đáp ứng, người chắc tin không ?

Tiểu Tiên liền thở dài nói:

- Ta không tin.

Nàng nhìn chăm chú Diệp Khải Nguyên, rồi lại buông tiếng thở dài nói:

- Người xem ra thật sự không giống một nam nhân có thể khiến cho nữ nhân tín nhiệm được.

Diệp Khải Nguyên thản nhiên:

- Vậy thì chuyện quan hệ này của chúng ta vốn không nên bàn luận tới.

Tiểu Tiên nói:

- Vì vậy điều này thật là một chuyện rất đáng tiếc.

Diệp Khải Nguyên cười cười:

- Cho nên người đành giết ta thôi.

Tiểu Tiên lắc đầu:

- Ta không quan tâm đến chuyện này.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Ta lại lo lắng.

Tiểu Tiên hỏi:

- Người lo gì chứ ?

- Vạn nhất ta hốt nhiên lại có lực khí lại, lập tức nhảy lên hàm hồ xem người như con búp bê đất ném nát đi, điều này thật không dễ chịu chút nào.

Tiểu Tiên cười nói:

- Điều đó thật rất không dễ chịu, may mà người sẽ không đột nhiên có được lực khí.

Diệp Khải Nguyên thốt lên:

- Thế à !

Tiểu Tiên nói:

- Người trúng ám khí tuy không có độc, nhưng trên kim có tẩm thuốc mê.

Diệp Khải Nguyên vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Thuốc mê ?

Tiểu Tiên gật đầu:

- Một loại thuốc mê khiến toàn thân người suy yếu đi, chỉ có cách một hơi uống cạn năm cân rượu thì mới có thể giải được.

Diệp Khải Nguyên cười nói:

- Loại thuốc này nhất định là do một tay tửu quỷ chế ra, đúng ngay ta cũng là một tên tửu quỷ.

- Điều không may là, lân cận đây một lạng rượu cũng không có.

Diệp Khải Nguyên gượng cười:

- Người thật không phải là một chủ nhân tốt, ngay rượu cũng không vì khách nhân mà sẵn sàng cho một chút.

Tiểu Tiên sòng mắt lấp láy, tươi cười nói:

- Người phải biết là, ta từ trước đến giờ chỉ dứt sữa cho người khác uống.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Đáng tiếc ta không phải là một con búp bê.

Tiểu Tiên cười cười:

- Ai nói không phải, sau này ta sẽ coi ngươi là con búp bê đất của ta.

Tiểu Tiên tuy đang cười rất tươi, nhưng Diệp Khải Nguyên lại cảm thấy ớn lạnh trong lòng.

Chỉ cần thật sự trở thành con búp bê đất của nữ nhân này, điều này nhất định còn khó chịu hơn cả cái chết.

Đúng vào lúc này, chàng nhìn thấy Dương Thiên tiến lại.

Vẻ mặt Dương Thiên rất khó coi, xem ra giống như một đấng trượng phu đang ghen tuông.

Thượng Quan Tiểu Tiên chau mày quay đầu lại, đầu vừa quay lại vẻ mặt không biết từ lúc nào đã biến thành tươi cười, nhìn y nói:

- Xem ra ngươi không giống có dạng vừa giết người, sau khi người giết người, thường là rất vui vẻ.

Dương Thiên sa sầm nét mặt đáp:

- Ta thật sự không cách gì vui được.

- Tại sao ?

Dương Thiên nói:

- Tại vì ta không có ai để giết cả.

Tiểu Tiên hỏi:

- Người đâu ?

Dương Thiên lạnh lùng đáp:

- Không thấy người đâu.

- Không thấy người đâu !

Tiểu Tiên lại chau mày nói:

- Người nói Hàn Trinh không thấy đâu à ?

- Phải !

- Y toàn thân đều không thấy sao ?

Dương Thiên nói:

- Hoàn toàn không thấy đâu, ngay một cái xương cũng không để lại.

- Lẽ nào y đột nhiên bị một con quái vật nuốt trôi rồi hay sao ?

Dương Thiên đáp:

- Y tự bỏ đi.

Tiểu Tiên lại hỏi:

- Người đã kiểm tra qua dấu chân trên tuyết chưa ?
- Đã kiểm tra qua ba lần.
- Dấu chân đi về hướng nào ?

Dương Thiên nói:

- Ra khỏi rừng mai, dấu chân cũng đột nhiên biến mất.
- Người có đến vùng lân cận tìm xem không ?

Dương Thiên lại đáp:

- Đã tìm qua ba lần.

Tiểu Tiên nói:

- Người không tìm thấy sao ?
- Ngay một cọng tóc cũng không thấy.
- Trên đất có dấu chân của người khác không ?
- Chỉ có dấu chân của mấy người vừa rồi mà thôi.

Tiểu Tiên hỏi lại:

- Chỉ có dấu chân của Tâm Cô, Đinh Lân, bọn ta thôi sao ?
- Không sai.

Tiểu Tiên nói:

- Vì vậy hẳn ta cũng không thể bị người khác giết chết rồi mang đi ?
- Tuyệt đối không thể.

Tiểu Tiên trầm ngâm nói:

- Y trúng độc, chỉ cần nhúc nhích bước đi, thì sẽ lập tức độc phát chí mạng ngay.

Dương Thiên lại gật đầu:

- Không sai.

Tiểu Tiên tiếp:

- Vì vậy bọn ta đều cho rằng y tuyệt đối không dám bước đi.
- Không sai.

Tiểu Tiên hốt nhiên thở dài nói:

- Bọn ta đã lầm lẫn, bọn ta đánh giá sai y rồi.

Dương Thiên cũng nghĩ như thế.

Tiểu Tiên than thở:

- Hóa ra trong tất cả những người ở đây y mới là kẻ khó đối phó nhất.

Dương Thiên đồng ý.

Tiểu Tiên ánh mắt lóe lên, nói:

- Y không khỏi đã sớm nhìn thấy chuyện này có điều kỳ quặc khác thường, vì vậy cố ý giả vờ như trúng độc, để cho người khác không phòng bị, y mới toàn thân lạnh lạnh mà thoát đi.

Dương Thiên nói:

- Ngoại hiệu của hắn là Chùy Tử ?

Tiểu Tiên gật đầu:

- Ngoại hiệu của một người tuyệt sẽ không sai.

- Vì vậy vô luận người có cái vỏ dày như thế nào, y cũng có thể dùi được lỗ, đục được hang cả.

Tiểu Tiên trầm ngâm một lúc, đoạn chậm rãi nói:

- Đối phó với hạng người này, chỉ có hai cách.

Dương Thiên tỏ ra lắng nghe.

- Nếu không thể lôi kéo hắn trở thành bằng hữu của bọn ta, thì phải nhanh chóng giết chết hắn đi.

Dương Thiên nói:

- Đáng tiếc y bây giờ đã đi rồi.

- Trên thế gian tuyệt đối không có một người nào, có thể đột nhiên ngay tức khắc hoàn toàn biến mất đi cả.

Dương Thiên lắc đầu:

- Nhưng ta lại không tìm thấy được hắn.

Tiểu Tiên cười cười:

- Người không tìm thấy hắn, nhưng không phải là người khác cũng không tìm được hắn.

Nàng đi tới vỗ vỗ vào vai Dương Thiên, mỉm cười nói:

- Đừng quên là còn có ta.

- Người cần phải đi tìm ?

Tiểu Tiên thở thở nói:

- Người ngoan ngoãn cùng Tiểu Diệp chờ đợi ở đây, ta mang kẹo lại cho các người ăn.

Dương Thiên ngồi xuống, ngồi đối diện với Diệp Khả Nguyên.

Y ngồi ngay ngắn ở đó.

Diệp Khả Nguyên nhìn y, đột nhiên thở dài, nói:

- Y thị nói sẽ mang kẹo lại cho chúng ta ăn.

Dương Thiên gật đầu:

- Ủ !

Diệp Khả Nguyên gượng cười:

- Từ sau ba tuổi ta không còn ăn kẹo nữa.

Dương Thiên nói:

- Thế à !

- Lúc này ta chỉ muốn uống ít rượu.

- Người nếu không uống rượu đó mới là chuyện kỳ quái.

Diệp Khả Nguyên cười nói:

- Người đích xác rất là hiểu rõ ta, bọn ta tóm lại cũng là bằng hữu lâu nay.

Dừng một chút Diệp Khả Nguyên tiếp:

- Bất kể người thế nào đối với ta, bọn ta tóm lại vốn là bằng hữu cũ của nhau, bằng hữu giống như rượu vậy, càng cũ càng nồng.

Dương Thiên hỏi:

- Người thật muốn uống rượu hay sao ?

Diệp Khả Nguyên than thở:

- Người biết đấy, lúc này tâm tình của ta rất tồi tệ.

Dương Thiên thừa nhận:

- Vô luận ai gặp chuyện như thế này, tâm tình cũng sẽ không thoải mái.

Diệp Khả Nguyên nói:

- Người có tâm tình sa sút, thì thường muốn uống rượu.

Dương Thiên cũng đồng tình:

- Ngoại trừ uống rượu ra, người sẽ chẳng còn chuyện gì hay để làm nữa.

Diệp Khả Nguyên lại nói:

- Vì vậy nếu người xem trọng thân phận bọn ta là bằng hữu cũ của nhau, thì nên mang ít rượu lại cho ta.

Dương Thiên suy nghĩ, đột nhiên đứng dậy cất tiếng:

- Được, ta sẽ đi tìm rượu cho người, người tốt nhất hãy ngoan ngoãn ngồi chờ đây, đừng nghĩ tới chuyện đào tẩu.

Diệp Khải Nguyên nhìn y bỏ đi, đôi mắt liền sáng lên.

Con người, tóm lại là có nhân tính.

Chàng đột nhiên tràn đầy hi vọng vào nhân tính, lại cảm thấy con người Dương Thiên không phải là quá xấu.

Dương Thiên rất mau chóng quay lại, trong tay cầm một hũ đồng lớn, cân lượng dường như không nhỏ.

Rượu trong hũ không đầy lắm, nhưng ít ra cũng được bảy tám cân.

Xưa nay Diệp Khải Nguyên uống rượu rất mau, Diệp Khải Nguyên đã quyết định sau khi lực khí của mình hồi phục, tuyệt sẽ không báo phục Dương Thiên.

Một người nếu đã chịu thay cho bằng hữu của mình đi tìm rượu, thì người này không phải là đã hết thuốc cứu.

Dương Thiên lạnh lùng hỏi:

- Tại sao người không trốn đi ?

Diệp Khải Nguyên cười:

- Tại vì ta biết có trốn cũng không thoát.

Dương Thiên gật đầu nói:

- Tốt lắm.

Rồi y liền bày hũ rượu ra đất.

Diệp Khải Nguyên ngay đứng dậy cũng đứng không nổi, bèn nói:

- Người có thể đưa cho ta hũ rượu không ?

Dương Thiên đáp:

- Ta nên cách người một khoảng xa thì tốt hơn.

Diệp Khải Nguyên thở dài, đành phải bỏ người nhoài tới chụp lấy, chụm miệng tu một hơi.

Chỉ một hơi.

Diệp Khải Nguyên đột nhiên biến sắc.

Dương Thiên lạnh lùng nhìn Diệp Khải Nguyên, vẻ mặt không chút biểu cảm lạnh lùng nói:

- Bọn ta không phải là bằng hữu.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Người... tại sao người lừa ta ?

Dương Thiên đáp:

- Tại vì ta muốn nhìn xem người khi bò dưới đất, thì bộ dạng sẽ như thế nào ?

Diệp Khải Nguyên cảm thấy lạnh buốt cả đến đầu ngón tay, rõ là mong muốn lập tức xông tới, cầm nguyên một cái hũ nước lạnh mà nện lên đầu Dương Thiên.

Dương Thiên cười nhạt nói:

- Đây chẳng qua chỉ là hũ nước mà thôi, ta không để vào đó nước tiểu cho người uống, cũng đã là vận tốt của người rồi.

Diệp Khải Nguyên lại thở dài, thốt:

- Ta thật không hiểu, tại sao người lại căm hận ta như vậy ?

Dương Thiên nói:

- Ta xưa nay không thích búp bê.

Diệp Khải Nguyên đột nhiên hiểu rõ:

- Người đang ghen tuông sao ?

Diệp Khải Nguyên ngạc nhiên nhìn Dương Thiên, tiếp:

- Người lẽ nào thật đã yêu thích Thượng Quan Tiểu Tiên ? Người lẽ nào vẫn còn chưa hiểu rõ y thị là loại nữ nhân như thế nào hay sao ?

Cơ thịt trong mắt Dương Thiên đang nung lên, nắm chặt hai tay, gần từng chữ nói:

- Ta chỉ biết rõ một chuyện.

- Người nói đi.

Sắc diện Dương Thiên tái đi, y nghiêng rằng nói:

- Chỉ cần người mở miệng nói một chữ thôi, ta sẽ đánh gãy hết răng của người.

Trong miệng nếu không có răng, thì điều này thật không dễ chịu chút nào.

Diệp Khải Nguyên chỉ còn cách thở dài.

Diệp Khải Nguyên đột nhiên hiểu ra, vô luận nam nhân thông minh như thế nào, khi đã thật yêu thích một nữ nhân nào đó, thì trước mặt nữ nhân đó lập tức sẽ trở thành ngu độn mê muội.

... Bây giờ nên làm thế nào ? Không còn cách nào cả, vô luận là ai đã đến nước này, chỉ còn cách ngồi yên mà thôi.

... Đợi chết ư ?

Diệp Khải Nguyên cảm thấy miệng mình khô khốc, bây giờ thật sự muốn uống rượu vô cùng.

Dương Thiên chậm rãi đứng dậy đẩy cửa sổ mở ra. Gió bên ngoài khá lạnh.

Dương Thiên hú dài một hơi, đột nhiên nghe thấy một giọng nói lạnh lùng vang lên từ sau lưng y:

- Người đang tìm ta phải không ?

--- o O o ---